

Cartea a II-a - DESTINUL

CAPITOLUL I - BOTEZUL

Noile imagini ce-mi invadară sufletul, reprezentau noua viață ce-mi fusese hărăzită. Ceva lipsea din cunoașterea mea de acum: ce făcusem între cele două vieți, de când plecasem împreună cu OCSA și cu ceilalți și ne înălțasem la ceruri. Parcă știam ceva, dar nu puteam să-mi amintesc. Incercam zadarnic să-mi amintesc, căci cunoașterea refuza să vină. Atunci m-am lăsat în voia imaginilor ce veneau de la sine...

***

Mă născusem într-o familie de tineri bogați. El, tatăl meu, era fiul guvernatorului roman, iar mama mea era din neamul dacilor odată liberi. Mama era foarte frumoasă și înțeleaptă. Deși era măritată cu un roman și era oarecum izolată de neamul ei, păstrase înțelepciunea ancestrală a poporului său. Tata era un fiu de guvernator, cu educație aleasă, de care bineînțeles că era foarte mândru. În orgoliul lui nu realiza că nu înțelegea de fapt foarte multe lucruri.

Eram născută de puțin timp și încă nu mă acomedasem cu noul trup. Era atât de mic și de firav! Dar EU ERAM AICI CA SĂ SUFĂR TRUPEȘTE, PENTRU A EVOLUA SUFLETUL. Când am deschis prima oară ochii, am văzut-o pe mama mea, care era așa de frumoasă, încât m-a vrăjit. La început mi s-a părut o străină, dar apoi încetul cu încetul, am înțeles cine era. Mă întâlнисem cu ea și în altă viață. Ochii îi cunoșteam chiar foarte bine. Când a început să vorbească, am înțeles cine era: ONEISA, sora și prietena mea.

M-am bucurat nespus de întâlnirea cu ea și ca atare am încetat plânsul, deși corpul fizic mă strângea îngrozitor, cauzându-mi dureri năpraznice. Ea m-a luat în brațe și alintându-mă, m-a strâns la piept. Mă iubea din tot sufletul. Dragostea ei era foarte profundă. Legături nebănuite de ea o legau de mine. Simțea asta, dar nu putea să-și explice ce anume simte.

Eu știam cine este, căci nu uitasem totul. Știam acum și ce destin mă aștepta. Trebuia doar să nu uit un singur lucru : DRAGOSTEA FAȚĂ DE DUMNEZEU. Știam că voi fi foarte încercată pe tot parcursul vieții, că toți vor vrea să mă ajute, dar nimeni nu va putea, singura mea speranță rămânând TATĂL CERESC.

Cum stăteam în brațele ONEISEI, deodată intră în încăpere un bărbat înalt, voinic, îmbrăcat foarte curat. Totul strălucea pe el, însă ceva din interiorul meu striga după ajutor. Această ființă nu-mi plăcea deloc. Nu o doream la căpătâiul meu. De aceea, am început să urlu cât puteam, pentru a atrage atenția mamei mele actuale asupra acestei ființe. În același timp încercam să transmit telepativ tot ce știam eu despre această creatură, dar ONEISA nu mă înțelegea. Din contră, îi purta un respect deosebit acestei creaturi. Ce era de făcut?

Bărbatul se apropie de patul unde ședeam împreună cu ONEISA și vru să mă atingă. Atunci, repulsia și groaza de a fi atinsă de acel individ își făcură loc la suprafață și începui a bate din mâini și din picioare. El mă privi cu ciudă, dar nu renunță la gândul de a mă lua în brațe și conform obiceiului, mă scoase afară, în fața poporului adunat în afara casei, spre a mă prezenta.

Urlam cât puteam la atingerea lui, dar gerul de afară mă înghetă imediat. Bărbatul mă ridică deasupra capului și mă arătă tuturor. Știam că este tatăl meu, dar nimic nu mă lega de el. Nu era fratele meu. Era un necunoscut. Totuși am tăcut și am stat cuminte, pentru ca ritualul să se ducă la bun sfârșit. Odată terminat ritualul, tatăl meu mă aduse înapoi, în

încăperea în care mă aștepta mama. Cum am intrat din nou înăuntru, am început a urla mai tare ca înainte. Bărbatul, înciudat, aproape că mă aruncă în brațele mamei, zicând :

-Ia-ți odorul, femeie! Este la fel de încăpățânat ca tine și neamul tău.

Odată aflată în brațele mamei, am tăcut ca prin farmec, iar ea mă strânse la piept fără a-i răspunde bărbatului. Acesta, furios, ieși din încăpere. Știam că ne pusese gând rău și că trebuia, conform destinului, să ne despartă, dar mai știam și cine va fi doica pe care dorea să mi-o aducă.

Cea care urma să sufere era ONEISA, mama mea. Nu eu și nici FLAIRA, viitoarea mea doică, căci noi ne cunoșteam în subconștient și ne iubeam nespuse. ONEISA însă trebuia să fie chinuită de acest bărbat. Eu încă mai aveam cunoașterea destinului meu. Știam cât rău îi va face acest bărbat, dar nu puteam decât să accept. Doream să evoluez, deci trebuia să sufăr.

Încă din acea zi, tatăl meu veni împreună cu doica, zicând ONEISEI :

-Iubita mea soție, ți-am adus în dar o femeie ce va trebui să te înlocuiască în creșterea copilului.

-Cum adică, să mă înlocuiască? – zise Mara. Eu sunt mama copilului, deci eu trebuie să-l cresc. Mama este aceea care crește copilul. Știu asta de la mama mea și ea știe de la mama ei. În neamul meu, femeile își cresc singure copilul, indiferent de rangul lor.

-Draga mea, în neamul meu, cum zici tu, femeile se respectă și nu-și petrec vremea în zbierătele copiilor.

-Bine, dar eu abia am născut! Copilul e foarte mic. Eu trebuie să am grijă de el, măcar până mai prinde puteri.

-Nu Mara, nu vei sta cu copilul, ci cu mine!

-Marcellus, fii înțeleghător! Măcar câteva zile lasă-mă să-l îngrijesc, până mai capătă puteri!

-Credeam că mă cunoști deja și știi că atunci când am hotărât un lucru, așa rămâne, cum am hotărât. Nici chiar tu nu mă poți face să-mi schimb părerea.

-Da, am înțeles în sfârșit ce-mi spui, dar vreau să-ți atrag atenția că fiul tău va fi cel ce va suferi acum și mai târziu, căci nimic nu poate înlocui laptele de mamă.

-Ba da. Există ceva ce poate înlocui laptele de mamă, draga mea.

-Ei bine, ce? – zise Mara exasperată.

-Un alt lapte de mamă, răspunse Marcellus râzând.

-Deci de aceea ai adus-o pe această femeie?

-Da Mara. Ea te va înlocui pe tine în ceea ce privește creșterea copilului tău. De educație însă, o vreme ai să te ocupi tu, iar mai târziu îi vom aduce dascăli pricepuți.

În sinea ei, Mara era totuși mulțumită că i se permitea măcar o parte din educație să-i facă fiului ei. Avea multe de transmis. Erau lucruri pe care mama ei i le transmisese la rândul ei și chiar îi atrăsese atenția că aceste informații nu trebuie să se piardă. Nu trebuia să se opună soțului ei, căci îl știa destul de violent.

Eu eram mică și tăcută în scutecele mele. Tot ce se discutase până acum, știam că se va întâmpla, căci așa era stabilit. Un singur lucru mă mira foarte tare: cum eu, MOIRA, ajunseseam băiat, căci parcă stabilisem că voi fi femeie. Ceva era în neregulă, ori eu începusem să uit, căci mi se spusese că încetul cu încetul, am să-mi uit destinul. Ori eu nu dădusem importanță.

Știam că stabilisem să fiu plăpândă, fără vlagă, bolnăvicioasă chiar, dar asta nu mă deranja, căci credeam că voi fi femeie și acum iată-mă bărbat. Ce am să mă fac eu acum, bărbat plăpând, fără vlagă și bolnăvicios? DOAMNE DUMNEZEULE, AJUTĂ-MĂ SĂ NU MĂ PIERD!

La urma urmei, nimic din ce mi se va întâmpla nu va fi fără VOIA TATĂLUI CERESC, iar eu nu trebuie să-mi pierd încrederea. La acest moment mi se părea doar că am

fost păcălită, dar eu trebuia să-mi păstrez cumpătul și să fiu înțelegătoare. Cu toate acestea, începui a orăcăi din tot sufletul.

Doica se și repezi să mă ia în brațe. Pe ea o cunoșteam așa de bine și-mi era la fel de dragă ca și mama mea actuală. Știam că-i voi crea probleme atât ei, cât și fetiței ei, care era născută cu câteva zile înaintea mea. Abia așteptam să văd cine era în trupul fetiței, căci nu mai țineam minte cine trebuia să fie.

În același timp cu doica întinse mâinile și mama, dar Marcellus imediat a prins-o în brațe, zicându-i:

-Trebuie să renunți chiar din clipa asta. Doică, du-te cu copilul în încăperea pe care v-am aranjat-o ție și copilului tău! Ai grijă de copilul nostru mai mult decât de al tău!

-Da stăpâne, așa voi face, zise doica plecând cu mine în brațe.

Eu plângeam acum mai mult să mă audă Marcellus, căci eu trebuia să-l șicanez pe el și el pe mine. I-am lăsat pe amândoi părinții mei, strâns îmbrățișați. Mara era cu ochii în lacrimi, iar el cu răutatea în ochi o mângâia pe obraz. Nu-i găseam nici o vină lui Marcellus; el făcea ce fusese lăsat să facă. Așa trebuia să ne încerce el, pe mine și mai ales pe Mara. Țasta era rolul lui, dar și al meu era să-l încerc pe el, așa că aveam răbdare. Oricum, știam că va fi distractiv.

Eram în brațele doicii, care mă strângea în brațe și mă mângâia. Ceva din interiorul ei îmi spunea că trebuie să mă iubească și chiar mă iubea. Ea nu mai știa ce anume ne leagă, dar eu știam prea bine. Doream din tot sufletul să-i spun și ei, dar din gură nu-mi ieșeau decât sunete stridente. Era ca un vis urât, ca atunci când sufletul ți-e prins în capcana visului de groază. Încercam măcar din priviri să-i spun cât îmi e de apropiată, dar ea nu înțelegea nimic.

-De ce te uiți la mine cu ochi atât de triști? Nu trebuie să fii trist. Eu te iubesc la fel ca pe fetița mea. Veți fi o pereche foarte frumoasă, iar eu să vă iubesc la fel pe amândoi. Uite, aici în pătuc este viitoarea ta soră. Să stai lângă ea cuminte și să nu mă necăjești!

Acestea le spuse și mă așeză în pat, lângă o grămăjoară de scutece. Eu simțeam că vibrez din tot sufletul. Se întâmpla ceva important pentru mine. Urma să o cunosc pe aceea care va fi strâns unită cu mine în mrejele destinului. Stam în pătuț alături de ea și mă rugam să întoarcă fața către mine, căci era așezată pe spate și cu fața spre dreapta.

Aș fi vrut să întind o mână către ea, ca să o fac atentă sau măcar să o trezesc din somn, dar mâinile îmi erau strânse în scutecul cu care eram învelit și nu mă puteam mișca deloc. Frământarea mea era la apogeu, când în sfârșit, fetița de lângă mine se trezi și întoarse capul către mine. Când mă văzu, un urlat de bucurie îmi ieși din piept.

Eu, surprins, mă uitai cu ochii măriți, căci în trupul fetiței era OCSA, iubitul meu dintotdeauna. La fel de surprins am fost că acum nu mai era bărbat. Mă așteptam la oricine să-l regăsesc aici, numai la el nu. De multă vreme nu ne mai revăzusem și acum, odată revăzuți, nu mai puteam nici măcar să ne îmbrățișăm.

Dându-ne seama de aceasta, începurăm amândoi să plângem și să ne lamentăm de ce pedeapsă grea e pentru noi să nu ne putem atinge. Doica săraca nu știa ce să mai facă pentru a ne liniști. Mă luă întâi pe mine în brațe, căci eram stăpânul, iar pe fetița o lăsă să plângă. Eu văzând acestea tăcui pe loc, iar ea mă lăsă pe mine și o luă pe ea în brațe. O puse la piept crezând că plânge de foame, dar fetița OCSA plângea și nu dorea să mănânce; atunci începui și eu să plâng, căci nu ne puteam face înțeleși.

Ne era atât de greu și nedreptatea mi se părea mult prea mare. "De ce DOAMNE ne-ai pedepsit astfel, să nu ne putem înțelege?" – îi cerui eu socoteală în gând TATĂLUI CERESC. Imediat simții cum ceva din bruma ce o mai țineam minte se pierdu. Intrat în panică, mă întrebam: "Ce am de făcut eu oare? Ce anume destin îmi e hărăzit? Cum am uitat? Ce anume se întâmplă?"

Luat cu aceste gânduri, nici nu am realizat cum doica ne luase în brațe pe amândoi și ne alăpta pe unul la un sân și pe celălalt la cel de-al doilea sân. Eram liniștiți acum, căci

primeam din belșug hrană, iar stomacul nostru neobișnuit cu atâta lapte era deja obosit; la fel și corpul, la fel și sufletul. Eu cel puțin așa simțeam, că trebuia să adoarmă corpul de carne, pentru ca spiritul să iasă din această închisoare și în sfârșit să fie liber să hălăduiască.

Speram ca astfel eu, MOIRA, să mă întâlnesc cu OCSA. Dar nu a fost așa. Deși în curând am adormit și eu și OCSA, spiritele noastre nu s-au întâlnit în ȚARA VISELOR. Eu eram așteptată de îngerii mei păzitori, care m-au certat foarte tare pentru greșelile pe care le-am comis încă din prima zi din această viață. Astfel, am promis că nu am să mai cer socoteală TATĂLUI CERESC, “de ce eu?”,”de ce tocmai mie?”.

Mi s-a atras atenția că voi pierde din memorie tot ceea ce trebuie să rețin de fapt, dacă mă voi plânge în continuare. Aveam dreptate, căci eu dorisem să vin acum și aici, pe acest pământ, pentru a evolua, iar acum făceam nazuri. Mi se făcuse cadou chiar întâlnirea cu perechea mea divină, având destine împletite, tocmai pentru că destinul meu era crud și greu, iar eu eram nemulțumită. Eu consideram că mi se cere prea mult. De ce oare în corpul de carne uitam atât de repede de DUMNEZEU? De ce aici, pe această planetă, suntem mereu nemulțumiți? Cine să-mi răspundă la aceste întrebări dacă eu însămi nu sunt în stare?

La revenirea în corp după acest somn binecuvântat, mi-am dat seama că afară se întunecase. Privind prin încăpere, am văzut-o pe Mara împreună cu doica, discutând în șoaptă. La început mă gândeam că vorbesc așa ca să nu ne trezească, dar apoi am înțeles că ele de fapt se fereau să nu fie surprinse de Marcellus sau de oamenii lui.

După ce discutară câțeva vreme, Mara ieși din încăpere. Doica veni la pătuțul meu și văzându-mă treaz, începu a-mi vorbi :

-Prunc iubit, îți vorbesc în speranța că mă vei înțelege și mai ales îmi vei asculta sfaturile. După obiceiul străbun, la miezul primei tale nopți trebuie să te scaldăm în apă de izvor. Va fi greu pentru tine, căci te văd mic și plâpând, dar așa te vei căli și vei căpăta un nume în fața TATĂLUI CERESC. Nu trebuie să urla prea tare, căci obiceiul este numai al nostru, al dacilor liberi, nu și al romanilor ce se consideră stăpânii noștri. Te uiți la mine că am spus daci liberi? Să știi că romanii sau oricine altcineva ne pot subjuga trupurile, dar sufletele ne rămân libere în credința noastră. ZAMOLXE ne apără sufletele. El este cel care ne ocrotește. El este TATĂL CERESC. Cu timpul vei înțelege mai bine, sau poate tu știi mult mai bine decât mine chiar acum.

Eu stăteam cuminte și o priveam pe doică cum mă mângâia și-mi povestea. Nu prea înțelegeam de ce trebuia să ne ascundem și mai ales de ce trebuia să tac. Într-un fel eram îngrijorat de faptul că trupul meu nu mă asculta. Eu doream să tac, iar gura mi se deschidea spre a țipa. Cel mai greu îmi era să accept mizeria fizică în care trebuia să trăiesc până ce doica mă spăla și mă schimba. Cu aceste ocazii nu puteam să nu gândesc ce grea pedeapsă este să fii din nou încarnat. Și așa mai uitam câte ceva din cele ce le mai țineam minte. Imediat începeam să urlu și mereu tot așa.

Doica, săraca, nu mai avea timp să stea să gândească. Ea era prinsă în treburi și în pregătiri. Era un întreg ritual din câte vedeam eu și treaba asta mă făcea deosebit de curios. “Oare OCSA trecuse prin așa ceva? Sigur că da, dar el nu a pățit nimic. Eu am însă un corp mic, nu așa viguros ca el. Când te gândești că eu am ales acest corp! Am fost păcălită, sigur am fost păcălită. Oare ce am să pățesc?”.

Așa gândeam când doica veni la mine și mă luă în brațe. Mă înveli într-o blană cu păr mare și tiptil, ieși cu mine din casă. Merse cu mine pe o cărare luminată doar de lună. Corpul său, strâns lipit de al meu, încerca să mă ocrotească, iar eu îi simțeam bătăile inimii și respirația agitată.

Gerul nopții ne înghețase pe amândoi, dar ea știa ce are de făcut și nu întârzia nici o secundă. La un moment dat, din tufele de pe partea stângă, din nămeți, ieși un bărbat mare și voinic, care o strigă pe doică pe nume :

-Iza ! Sunt aici! Te așteptam.

-Zoilo, credeam că nu te mai găsesc odată. Îmi era așa de teamă de fiarele pădurii!

-Nici o fiară a pădurii nu iese într-o noapte ca asta afară din vizuină, glumi Zoilo.

-Dar tu cum ai ieșit?

-Eu sunt mai presus de fiară. EU SUNT OM. Eu pot înfrunta gerul și întunericul nopții și mie nici măcar nu-mi este frică.

-Râzi de mine Zoilo, că sunt femeie...

Așa glumeau cei doi, mergând în continuare prin zăpada înghețată și nici măcar nu mă băgau în seamă. Cu toate acestea, eu vibram, căci vocea bărbatului îmi era tare cunoscută. "Oare cine putea fi? Ce surprize mă mai așteptau?". Deodată cei doi se opriră, iar el, bărbatul zise :

-Am ajuns Iza. Va trebui să ne mișcăm foarte repede, căci nu trebuie să îmbolnăvim pruncul. Uite aici, pe piatra asta, pune-l și desfă-i scutecele, iar eu am să-l scald în apă neînțepută, de izvor!

Într-adevăr, parcă acum auzeam și eu cum susura apa de izvor. Începuse deja să-mi fie frig și mai ales frică. Doica mă puse jos pe piatră, vorbindu-mi șoptit :

-Pruncuț, să nu faci gălăgie! Să nu țipi prea tare, căci ne-ai pune în pericol pe toți trei!

Cum mă desfăcea ea din blană și scutece, văzui deodată bărbatul cum vine să mă prindă în mâinile lui. Din cauza emoției nu reușii decât să-i văd fața, mai bine zis ochii și gura și să-i simt palmele aspre, dar calde. Nu am apucat decât să gândesc atât : "Ia te uită! ZOROASTRU...".

Dar ZOROASTRU nu-mi înțelese gândul, căci îmi spuse :

-Măi prunc, nu trebuie să-ți fie frică! TU EȘTI OM, ești dac liber, nu are ce să ți se întâmple. În cel mai rău caz poți să mori, dar și atunci nu ți se întâmplă nimic rău. Din contră, mergi direct la ZAMOLXE și bucuria ta nu o va avea nici unul rămas viu.

Așa zise și mă băgă cu totul în apa de izvor. Eu mă așteptam ca apa să fie rece ca gheața sau ca gerul ce mă îngheța, dar apa veni ca o binecuvântare, căci era venită din interiorul pământului și era mai caldă decât aerul.

În vreme ce mă scufundă de trei ori în apă, Zoilo bolborosi ceva numai de el știut, iar la final mă ridică deasupra capului și spuse tare și deslușit :

-Ești FIU DE DUMNEZEU, urmaș al lui ZAMOLXE și numele tău va fi Genu. EL așa te cunoaște, așa te vom cunoaște și noi. Până atunci fusesem pur și simplu blocat de emoții, dar acum gerul și lumina lunii mă scaldau din belșug. Simțeam pielea strângându-se și mai tare și atunci, de durere, deși nu am vrut să fac așa, începui a țipa după puterea plămânilor mei.

-Va fi bărbat între bărbați, spuse Zoilo. Măine să continui după obiceiul străbun! Acum să ne grăbim spre casă, să nu prindă de veste cineva că ai dispărut cu pruncul!

-Stai Zoilo! Ține pruncul de picioare, ca să-l pot înveli în blana asta de urs!

-Ia te uită la el ce bate din picioare! Nici nu ai zice că așa plâpând cum este, poate să aibă atâta putere.

-Zoilo, tu nu simți nimic special în legătură cu acest prunc? -Ba da Iza. De când te-am văzut cu el în brațe am simțit că îmi este foarte drag. Ceva din interiorul meu îmi spune : "E fratele tău". De aceea am și acceptat să botez un copil de roman.

-Dar este pe jumătate dac, îl corectă Iza.

-Nu draga mea. El este dac întru totul. Lângă nici un alt copil al romanilor nu am simțit ce simt lângă Genu.

-Ai dreptate. Și eu din prima clipă am fost atrasă de el. Știam de când mi-a spus Mara că este însărcinată, că am să iubesc acest copil. Dar când l-am văzut, am simțit că dragostea pentru acest copil e mai mult decât îmi imaginasem. Mă simt pur și simplu legată de el mai mult decât fetița noastră.

-Spune-mi, Iza! Ce face fetița noastră?

-A trecut cu bine peste încercarea botezului în apă neîncepută, e sănătoasă și mănâncă bine.

-Cum se împacă cu Genu?

-Am impresia că se plac unul pe celălalt, căci nu au plâns amândoi odată decât prima oară când i-am pus împreună. Acum parcă așteaptă să le vină rândul la schimbat și la mâncat.

-Iza, eu merg doar până aici. Uite, se vede casa voastră în vale. N-aș vrea să fim văzuți împreună și să se afle ce am făcut. Dacă întâlnești pe cineva, spui că plângea copilul prea tare și ai ieșit cu el la aer puțin. Ne vedem mâine dimineață, când am să vin să aduc laptele. Încearcă să nu mă mai privești cu dragoste, căci altfel ne vom da de gol.

-Zoilo, dar toată lumea știe că am un copil, așa că toată lumea știe că trebuie să existe și un bărbat în viața mea.

-Da Iza, dar deocamdată nu trebuie să se știe că eu sunt acela, căci nu ai mai fi lăsată să îngrijești acest copil; ori noi doi avem o datorie față de el. Noi trebuie să-l învățăm ceea ce știm. Mai târziu am să-i duc pe amândoi copiii la marele preot din munte.

-Tu știi mai bine ce trebuie făcut, iubitele.

-Mergeți sănătoși și să ne vedem sănătoși!

Eu tăceam în brațele Izei, concentrându-mă cât puteam să nu țip. În creier aveam numai imaginea lui Zoilo. Un bărbat mare, înalt, puternic, îmbrăcat tot în alb și cu o blană mare pe umeri. Cum de nu-i era frig? De ce nu-i era frică? Ce fel de bărbat era? În acea clipă știam care era idealul meu în viață. Așa trebuia să ajung. Țsta era modelul meu. Dar ce să te faci cu trupul pe care o să-l am eu? Atunci începui a urla din senin. Țîpetele ieșeau atât de puternice din gâtul meu, încât în curând am trezit toată casa. Iza încerca să mă liniștească, dar eram atât de supărat, că nu mai puteam să tac.

Ieșiră pe rând cu toții afară să vadă ce s-a întâmplat. Săraca doică încerca în zadar să mă liniștească, căci cu cât mă mângâia mai tare și mă zgâlțâia, cu atât urlam mai tare. Deodată, dintre toți cei ce ieșiseră afară să vadă ce s-a întâmplat, se apropie Mara, însoțită de Marcellus. Mara era transfigurată de spaimă, iar Marcellus total contrariat.

-Ce cauți cu copilul afară, noaptea, în ger? – urlă Marcellus nervos.

-Încerc să-l linițesc stăpâne, dar nu reușesc deloc. Plânge din ce în ce mai tare.

-Crezi că-l doare ceva? – întrebă Mara înspăimântată.

-Nu stăpână, nu-l doare nimic, dar e prima lui noapte și acum dă socoteală spiritelor pe care le-a supărat venind din nou în corp de carne.

-Știi Marcellus? Așa spune tradiția noastră din străbuni.

-Femei nebune, lăsați-mă cu tradiția voastră din străbuni! Intrați imediat în casă! Tu doică, du copilul la căldură, căci dacă se îmbolnăvește, tu vei fi cea pedepsită!

Intrară cu toții în casă. Marcellus și Mara, părinții mei, se duseră în dormitorul lor, iar Iza mă duse în camera noastră. Pe când mă desfășea se trezi și fetița ei și începu să țipe. Săraca Iza nu știa ce să mai facă în vacarmul creat și atunci eu mă hotărâi să tac. La fel făcu și fetița. Atunci Iza începu ea să plângă.

Fusese o zi tare grea pentru ea. Emoțiile prin care trecuse de curând o sleiseră de puteri. Și eu și OCSA doream să o liniștim, dar nu puteam face nimic. Singura soluție era să mâncăm și să dormim. Iza mă schimbă întâi pe mine, apoi schimbă în scutece moi și curate propriul copil. Și cum amândoi tăceam, ne luă pe amândoi la sân. Ne creasem obiceiul de a mânca împreună.

Eu auzisem ce spusese Iza despre noaptea ce va urma și-mi era groază de ce se va întâmpla. Oare cui făcusem rău cu o viață înainte și ce va trebui să mi se întâmple? M-am rugat cu tot sufletul TATĂLUI CERESC să mă aibă în pază și să nu mă părăsească tocmai acum. Sufletul meu trebuia să înfrunte acest rău de unul singur.

Cu toate acestea ȘTIAM CĂ NICI UN SUFLET NU E SINGUR NICIODATĂ. De obicei el este însoțit de cei doi îngeri păzitori, o femeie și un bărbat. Mai știam că dacă faci

fapte rele aceștia te părăsesc pe rând, unul câte unul. Doar bunul TATĂ CERESC nu te părăsește niciodată. EL poate să-ți întoarcă spatele, pentru a te lăsa să mergi cât de departe în răutate, iar când ai atins limita ești oprit și trimis în lumea spiritelor.

Știam de asemenea că la orice faptă rea pe care o faci cu gândul, cu vorba sau cu fapta, în funcție de gravitatea acesteia ești pedepsit pe loc. Dacă știi cu ce ai greșit, atunci poți înțelege și pedeapsa care vine imediat. Dacă nu, zici că s-a întâmplat. Și cu cât continui, cu atât pedeapsa va fi mai mare.

Gândind la acestea, nici nu am realizat când am trecut în ȚARA VISELOR. Ce bine, căci aici pot fi în starea mea pură și mă pot întâlni cu vechi prieteni! Mă bucur chiar când îi întâlnesc. Deodată, într-o vale văd o casă arzând, mă apropiu, mă uit atent, dar nu zic nimic. Mă uit și tac. Aș putea să alertez întreaga așezare, dar nu o fac. E mai bine așa, cred eu. Știu fără să văd, că în interiorul casei ard cei cinci copii ai mei. În sufletul meu se dă o luptă cumplită. O parte din mine dorea să-i salveze pe copii, iar alta dorea să-i lase acolo ca să se elibereze. Stăteam și priveam la casa ce ardea, când deodată, din flăcări apărură cei cinci copii. De fapt, acum arătau ca frații mei de pe planeta OM. Toți mă întrebau într-un glas, deși nici măcar nu deschideau gura:

-“De ce ? Cine ți-a dat dreptul?”

La început i-am privit cu nepăsare, dar ei veneau către mine tot mai amenințatori. Îmi era teamă deja, dar nu puteam să nu le dau dreptate. Eu i-am judecat și i-am condamnat. “Cine ești tu să ne condamni pe noi?” – mă întrebară ei, ca și cum ar fi auzit ce gândeam chiar acum. “ÎNVAȚĂ ÎN ACEASTĂ VIAȚĂ SĂ NU MAI JUDECI ȘI SĂ NU MAI CONDAMNI PE NIMENI!” – îmi răsună în creier, dar nu mai era vocea fraților mei, ci era mult mai mult.

-Atâta DOAMNE am eu de făcut numai?

-Ți se pare prea puțin ? Să vedem dacă ai să poți măcar atât.

Mă uitam în toate părțile să văd cine mi-a vorbit, dar nu vedeam pe nimeni. Din spate, vocea îngerului de dreapta îmi direcționează privirea în sus. Abia atunci am înțeles ce ar fi trebuit să înțeleg de la început: eram în fața TATALUI CERESC.

Un zid incomensurabil de lumină se așezase în fața privirii mele. De fapt era o lumină atât de puternică, încât fără să-mi dau seama am îngenuncheat, devenind parcă o scânteie din acel zid de lumină. Îmi era foarte bine acum și puteam să mă întorc în corpul de carne. Știam acum care îmi era în fapt sarcina: SĂ NU MAI JUDEC OAMENII ȘI SĂ NU-I MAI CONDAMN. Ce simplu și ce ușor o să-mi fie! Sigur de data asta voi fi la înălțimea originii mele sfinte! Voi putea să duc la bun sfârșit această viață, ce trebuia trăită frumos. Știam din start data nașterii, data morții fizice și mai știam că nu mă voi căsătorii niciodată. Știam care îmi va fi fizicul și viitorul. Dar profesia, care îmi va fi? Nimic nu știam.

-Ai răbdare! – îmi spuse îngerul de dreapta. Ai să afli în a treia noapte a acestei vieți.

-Ai dreptate. De ce să mă grăbesc? Am tot timpul. Oricum nu am altă soluție.

Cu aceste cuvinte în gând, mă trezii. Când am privit afară era deja ziuă. Trecuse noaptea de care îmi fusese atât de frică. Nici nu a fost mare lucru, gândii eu scurt. Atunci chipurile celor patru copii venură din nou către mine, dar de data asta nu mai erau frumoși cum îi știam eu, ci aveau trupurile chircite și pielea feței arsă și înnegrită de fum. Mă întrebau chircindu-se de durere : “De ce? De ce?”

Ce puteam să le răspund? Mă retrăgeam cât puteam, dar sufletul mi-era prins în materie. Începui să tremur și să strig să mă lase în pace. Într-o fracțiune de secundă eram din nou prinsă în interiorul corpului și strigam cât puteam. Cum plângeam eu mai cu foc, doica se trezi și mă luă în brațe. Surioara mea de lapte stătea cuminte, cu ochii deschiși, fără să scoată un sunet măcar.

-Cumplite remușcări trebuie să mai ai din viața anterioară, dacă urlă în halul ăsta. Hai, încearcă să te liniștești, căci tremură carnea pe tine! Nu mai plânge așa din suflet, căci mă faci și pe mine să plâng!

Eu, care într-adevăr tremuram, mi-am revenit încetul cu încetul în brațele puternice ale Izei. Iza era o femeie solidă, hrănită bine și muncită bine. Părul ei blond și inelat era bine strâns într-un mănunchi ce-i atingea șoldurile. Ochii albaștri erau surâzători și limpezi. Din ei vedeai că nu are secrete. Tot sufletul i se citea în ei. Măinile ei, deși mici, erau puternice. Era o femeie pricepută la toate. După cum mă manevra și mă întorcea pe toate părțile, mă gândeam că toată viața ei s-a ocupat numai cu creșterea copiilor.

Totuși liniștea cea mare mă cuprinsese când mă puse la sânul ei mititel. Cu fiecare înghițitură de lapte liniștea pogora în interiorul meu și eram gata să adorm, când deodată ușa se deschise și intră Mara, mămica mea.

-Bună dimineața Iza! – zise Mara cu vocea ei simpatică. V-ați trezit de mult? Sau abia acum ați făcut ochi?

-Bună dimineața Mara. Acum ne-am trezit. Feciorul tău a strigat cât a putut. Se vede treaba că a avut de dat socoteală. Dar acum gata. De aici înainte, mai ales după ce-l vom spăla cu lapte, totul va fi nou și curat. Va fi pregătit să înceapă viața cea nouă.

-Sunt tare nerăbdătoare să scăldăm pruncul pentru a putea chema URSITORII.

-Pentru asta însă Mara, trebuie să ne pregătim cu tot ceea ce este necesar.

-Să-mi spui de pe acum de ce ai nevoie, ca să fie totul pregătit, zise Mara.

-De la tine nu am nevoie decât de câteva podoabe din aur; brățări, cercei, inele de vei putea aduce. Cu cât mai multe, cu atât mai bine. De restul mă ocup eu. Petalele de floare roșie, mărarinii, mierea, grâul și tot ce va mai fi necesar, le voi aduce eu.

-Am să încerc să-ți aduc podoabele chiar astăzi, pentru ca să pot sta liniștită. Sper să nu fie nevoie să le cer de la Marcellus.

-Ce fel de soț mai ai și tu Mara? De ce se poartă astfel cu tine?

-Cu mine personal se poartă frumos, dar nu vrea să fiu legată de neamul meu. El nu vrea ca neamul meu să mă influențeze în ceea ce fac. Mă vrea doar pentru el.

-Bine Mara, dar copilul are nevoie de dragostea ta.

-Nu vrea să mă împartă cu nimeni, iar cu copilul nici atât. Am avut senzația ieri, că pe copil nu-l place deloc. Cel puțin atunci când l-a luat în brațe, crede-mă Iza, căci eu îl cunosc bine, am avut senzația că îi e puțin teamă și m-am gândit că e normal, căci pruncul era foarte mic în mâinile lui și ce-i drept, se cam agita. Apoi când s-a întors și mi l-a trântit în brațe, m-am gândit că e bine că nu mi l-a omorât trântindu-l. Așa era de nervos, că e de mirare cum de s-a putut abține.

-Tu crezi că atunci s-a enervat, când a prezentat copilul mulțimii? – o întrebă Iza cu curiozitatea întipărită în ochii ei mari și albaștri.

-Da, așa cred. Cine știe ce s-a întâmplat acolo afară? Cine știe ce i s-a strigat lui Marcellus sau cine știe ce gest a făcut copilul de l-au enervat atât de tare?

-Mara, eu cred că supărarea îi vine de la copil, dacă spui că el nu vrea deloc să ai legături cu neamul tău. Iar el efectiv și-a dat copilul pe mâna alor tăi. E clar că pe copil îl consideră numai al neamului tău, iar tu ești de origine DACĂ, dar îi aparții numai lui. În orice caz, romanul tău a simțit bine: Genu este OM din NEAMUL OAMENILOR. Este DAC. Sufletul lui va fi neînvingător în fața vieții și a morții.

-Cum ai spus că-l cheamă, Iza? Genu? Ce nume frumos! FERICIRE! Da. El este fericirea mea și a neamului meu.

-Degeaba te bucuri Mara, căci faptul că Genu a venit aici și acum înseamnă că neamul nostru încă nu a fost iertat.

-Știu Iza, dar este fratele nostru și ne este aproape. Trebuie să-l ajutăm. Mai spune-mi: de ce spui totuși că nu e și puțin roman?

-Mara, îl știi pe Zoilo?

-Sigur că da.

-Ei bine, el este cel care ți-a scaldat copilul și i-a pus nume în fața lui ZAMOLXE.

-Să-i mulțumești din partea mea că nu mi-a îmbolnăvit pruncul și mai ales pentru numele ce i l-a dat!

-Nu Mara, nu lui trebuie să-i mulțumești, ci lui ZAMOLXE. EL e cel ce a avut grijă de copilul tău. Iar pentru nume, știu că Zoilo s-a dus la templul din munți pentru a afla cum se va numi.

-Iza, nu știu ce se întâmplă cu mine, dar mă simt atât de singură...Înstrăinată de tot și de toate. Pentru mine doar Marcellus contează. Am senzația că mult nu mai am de trăit. Mă simt îmbătrânită dintr-o dată.

-Ei Mara, dar ești tânără.

-Îmi simt sufletul bătrân și greu.

-Nu Mara. Sufletul nostru rămâne veșnic tânăr. El se împovărează doar cu greutatea păcatelor noastre. Trupul este cel ce îmbătrânește, dar trupul tău este foarte tânăr încă.

-Așa e, dar altceva vreau eu să spun: că m-am săturat de viața pe care o duc. De voi și de traiul vostru nu mă mai simt legată, iar de Marcellus și de dragostea lui m-am săturat.

-Mă înspăimânți Mara! Ai sufletul bolnav. Să nu cumva să te sinucizi!

Pe aceste ultime vorbe intră Marcellus. Era cam ciufulit și arăta de parcă dormea, dar ochii îi avea deschiși.

-Ce faceți aici, frumoasele mele mame?

-Doica îl alăptează pe Genu, iar eu privesc și nu mă satur.

-Te-am căutat peste tot și într-un târziu mi-am adus aminte că ai un copil și că la el trebuie să fii.

“Deci Iza are dreptate”, gândi Mara. ”El consideră că Genu este numai al meu și că aparține numai neamului meu. Deci dacă este așa cum zice Zoilo și copilul este OM din NEAMUL OAMENILOR, trebuie să-l ajut să rămână aici, printre ai lui. Să nu îl chinui printre romani și așa-zisa lor cultură. Ce simulacru de cultură! Au prins câte ceva după ureche și acum cu ifosele lor au impresia că ei au creat lumea. În cultura lor sufletul reprezintă prea puțin, iar important pentru ei este cum să te porți în fața celorlalți și cum să-ți ascunzi mai bine ceea ce simți.”

-Haide Marcellus, să mergem! E mai bine să o lăsăm pe Iza să-i îngrijească pe cei doi micuți.

-Asta și doream draga mea. Să mergem!

-Mara, zise Iza, mergi fără nici o grijă. Am să fac și pentru copilul tău tot ceea ce am făcut și pentru al meu, iar de îngrijit nu cred că altcineva ar putea să-l îngrijească mai bine ca mine. Marcellus, nu puteai alege mai bine.

-Știu, nu trebuia să-mi mai spui, zise Marcellus parcă jignit.

O prinse de mână pe Mara, se întoarse și efectiv târând-o pe aceasta, ieși din încăpere. Iza o mai auzi pe Mara doar cum îl întreba: “De ce te porți astfel?”. Nu mai auzi însă ceea ce răspunsese acesta. Nu putea să nu se gândească la comportamentul lui. Era cel puțin ciudat. Venise plin de tandrețe și liniștit, iar acum, așa, dintr-o dată, se enervase și plecase smucind-o pe Mara. Ciudată ființă și acest Marcellus! Plin de orgoliu fără rost. Și neamul meu este orgolios, gândi Iza în continuare, dar este neam coborâtor din zei. SUNTEM FIII OMULUI, SUNTEM NEMURITORI.

Zoilo spunea că MARELE INIȚIAT ce se află în templul din munte spune despre neamul nostru de OAMENI, care este de fapt și neamul lui, că până nu-și va înfrânge orgoliul, prin umilință, nu va fi izbăvit de durerile petrecerii pe acest tărâm. Oare ce-o vrea să spună? Nici Zoilo, cât e el de luminat, nu înțelege exact ceea ce spune DECENEUL. Un lucru înțelegem exact: că ZAMOLXE NE CERE SĂ NU MAI FIM ORGOLIOȘI, ne cere să ne umilim. E tare greu însă să accepți asta.

Firul gândurilor se întrerupse brusc, iar eu care putusem să-i citesc gândurile Izei mă speriai puțin, ca și cum aș fi fost prins într-o postură rușinoasă. Oare ce s-a întâmplat? De emoție scăpai sânul din gură, iar laptele ce venea din abundență mă stropi pe ochi.

-Stai Genu, să văd cine a bătut la ușă! – zise Iza și mă lăsă în pătuț.

Deci asta fusese. Cineva a bătut la ușă și de aceea s-au întrerupt gândurile. Eram foarte fericit că mai pot citi gândurile. Dar ei oare de ce nu mai pot să o facă? Ce multe lucruri ar putea afla de la mine! Le-aș putea destăinui ADEVĂRUL SUPREM. Aș putea pune chezașie viața mea pentru acest ADEVĂR, pentru originea divină a neamului meu de FII ai OMULUI. Ce puțin îmi mai amintesc și eu! Dar dacă atunci când am sosit m-ar fi înțeles măcar unul dintre acești “maturi” înfumurați, care au impresia că dacă sunt mai ajutorați fizic, sunt și mai știutori... Cine o fi acum la ușă? Ah, e ZOROASTRU!

-Zoilo, ce bine îmi pare că ai sosit!

-Am adus laptele, iar de data asta am adus mai mult, căci știam că nevoile casei sunt mult sporite.

-Așa este iubitule. Trebuie neapărat să-l spălăm pe micuț de păcatele din cealaltă viață.

-A plâns rău când s-a trezit? – întrebă curios Zoilo.

-A plâns încă din somn și abia am putut să-l liniștesc.

-Se vede treaba că micuțul a avut ceva păcate de plătit. FRAȚII au venit să-i ceară socoteală și s-a speriat, însă iertarea i-a fost acordată.

-Haide Zoilo, că avem treabă. Du-te și adu copaia în care trebuie să scaldăm pruncul, până nu se trezește fetița!

-Lasă-mă Iza, să-mi văd copila mai de aproape și să o țin în brațe!

Iza o luă pe fetiță de lângă mine și i-o puse lui Zoilo în brațe. Acesta, deși părea urâcios ca un urs, dintr-o dată se înmuie și începu să-și frece fața de fața fetiței. Ocsana se trezi gădilată de barba lui Zoilo și de emoție îl udă.

-Ia te uită, m-a cinstit! Se vede treaba că m-a recunoscut.

-Este probabil semn de prețuire. Ce alt semn putea să-ți dea ca să vezi că te recunoaște?

-Ei, putea să-mi dea și un alt semn, dar e mai bine că nu a făcut-o. Las această cinste altora.

-Hai Zoilo, nu fi caraghios!

-Bine, mă duc să aduc copaia.

-Ai grijă să nu te întâlnești cu Marcellus!

-Stai liniștită! ZAMOLXE îl va ține departe de mine. Obiceiul va fi dus la bun sfârșit, zise Zoilo și ieși rapid din casă.

Eu stam liniștit în pătuț și mă uitam la Iza cum o schimba pe Ocsana și cu câtă dragoste o îngrijea. Zoilo intră cu copaia în mână și rămase neajutorat lângă ușă. Deși Iza era mai mică decât el, se descurca mult mai bine. De fapt, femeile sunt mult mai practice decât bărbații. Ele se adaptează mult mai ușor. Bărbații sunt mai greoi și mai neajutorați, iar eu tocmai bărbat voi fi... De ce mi-am ales să fiu bărbat?

De fapt nu puteam să-mi aleg altceva. Mi s-au dat spre alegere mai multe variante, dar toate erau vieți de bărbat. Am greșit ca femeie și acum trebuie să învăț de la această trăire, cum e să fii bărbat și o femeie să greșească față de tine. Bine, dar și ea va greși și va trebui să ajungă bărbat spre a învăța...

-Toți trebuie să învățăm prin trăiri, zise îngerul de stânga și abia atunci mi-am dat seama că pot să o văd.

Era o fată frumoasă, cu părul negru, ondulat. Ochii albaștri erau foarte frumoși. “Oare unde am mai văzut acești ochi?”

-Toți greșim trăind aici, zise și îngerul de dreapta.

El era mult mai mare decât fata. Era blond, cu părul creț, iar ochii îi erau negri. Ce bine îi vedeam acum! Mai devreme le văzusem fața atât de aproape, de parcă ar fi avut fruntea aproape lipită de a mea. Acum însă îi vedeam bine. Ea era ca un copil pe lângă el, deși aveau aceeași vârstă. Erau tineri, aproape copii, însă le vedeam lumina înțelepciunii din jurul capului.

“Oare de au venit? – mă întrebam eu.

-Cum de ce am venit? – rosti bărbatul hotărât. Noi suntem MARTORII SPĂLĂRII PĂCATELOR pentru viața ce o vei trăi.

-Dar ea de ce nu vorbește? E atât de frumoasă!

-Nu poate vorbi în prezența mea decât dacă îi dau eu voie. Altfel politețea și respectul o fac să tacă în prezența mea, căci îi sunt superior.

-De aceea e așa mică față de tine? – întrebai eu.

-Nu Genu. E așa mică pentru că așa sunt femeile noastre față de noi bărbații. Ai uitat deja?

-Cred că da, odată ce nu mai știu.

Deși vorbisem atât de mult, totul se petrecuse atât de rapid, căci Zoilo stătea tot lângă ușa.

-Zoilo, pune copaia acolo, pe stativ și închide ușa, că intră frigul de afară!

-Și ce rău poate să facă aerul curat unor OAMENI sănătoși?

-Unor OAMENI sănătoși ca tine, nici un rău, dar unor copii plâpânzi le poate face mult rău.

-Ce vorbești Iza? Ia spune tu bărbate! – zise Zoilo luându-mă în brațe. Poate o boare de ger să te doboare pe tine, care acum câteva ore ai înfruntat noaptea, gerul și apa de izvor, în pielea goală? Nu poate Iza să-l doboare pe FIUL OMULUI nimic altceva decât el însuși.

-Haide Zoilo, lasă copilul jos și adu laptele!

Zoilo mă lăsă în pătuț și ieși rapid, dar și mai rapid se întoarse. Ducea în spate un butoiăș în care probabil se afla laptele. Cred că era destul de greu, căci bărbatul cel voinic din fața mea se îndoise puțin și găfâia. Răsturnă laptele în copăiță. Iza încercă laptele cu mâna și zise :

-Ia te uită! E călduț!

-Este abia mulș și l-am adus între paie, ca să-și păstreze căldura.

-Atunci să ne grăbim Zoilo, zise Iza și veni la mine.

Începu a mă dezveli din scutece și când am fost din nou dezbrăcat total, mă prinse cu o mână de spate și cu una de cap. Stăteam nemișcat în brațele ei, de parcă dacă mișcam un deget m-aș fi spart. Cu toate acestea îmi era o teamă...

-Nu-ți fie teamă! – zise îngerul de dreapta. Suntem aici, cu tine.

Iza mă așeză în copaie în laptele călduț. Era atât de bine, iar eu eram hotărât ca de data asta să tac. “Când oare o fi pus Iza scutecele astea în copaie? Ce bine stau!”. Deodată se apropie Zoilo cu mâinile lui aspre și începu a mă scălda cu lapte. Bolborosea ceva, dar ce oare?

-Te spăl de păcate, la păcate te întorci...

“Cun? Ce zici?” – gândii eu, dar din gură nu ieșeau decât un fel de gemete.

-Mai încet Zoilo, că e tare plâpând! Nu auzi cum geme?

-E bărbat Iza și dacă e bărbat, rabdă, iar dacă nu rabdă e mai bine să nu mai fie bărbat.

Iza tăcu. Zoilo bolborosea mai departe. Îngerii amândoi se țineau de mâini deasupra mea. Stăteau în genunchi de o parte și de alta a copăiței, față în față, cu brațele ridicate și palmele lipite. “Unde mai văzusem imaginea asta? Oare chiar trăisem așa ceva? Ce făceau?”. Mă simțeam ca și cum ceva din mine se înălța la ceruri. Acum înțelegeam: mă legau, mă conectau la UNIVERS. Acum îmi aduceam aminte; eu și cu ZOROASTRU construiseam la fel

o piramidă pentru ZAIORA. “Ce se întâmplase cu ZAIORA? Oare unde o fi ea? De ce construiau o piramidă deasupra mea?”.

-Nu construim o piramidă deasupra ta, ci pe tine te facem o piramidă cu vârful îndreptat spre TATĂL CERESC. Orice vei gândi de acum încolo va fi înregistrat ca atare. Când vei veni la judecată după moartea ta, nu ai să poți nega, chiar dacă cu nerușinare ai vrea să o faci.

-Bine, dar eu sunt o ființă liberă, am zis eu în continuare.

-Ești o ființă liberă să crezi sau nu. Poți să nu crezi, poți să trăiești liber, așa cum vrei tu, poți să faci orice vei crede de cuviință. Noi ne facem datoria să te anunțăm. Ai un destin, pe care tu ți l-ai ales, într-adevăr din ceea ce ți s-a oferit și ai meritat. Este un destin greu. TU TREBUIE SĂ NU-ȚI PIERZI CREDINȚA ÎN TATĂL CERESC, ZAMOLXE cum îl numesc cei printre care vei trăi. Dacă vei pierde credința și vei începe să încalci LEGEA TATĂLUI CERESC, CEI ZECE NU pe care îi ai în memoria ancestrală, ne vei pierde rând pe rând. Întâi pe mine, apoi pe îngerul de stânga. Mâna destinului te va împinge mai brusc spre calea dreaptă, dacă nu te vei ține tu însuși pe această cale. Iar dacă vei continua să greșești, vei fi oprit de TATĂL CERESC. Întâi vei fi avertizat prin vise, apoi prin apariții pe care voi aici le numiți viziuni. Dacă nici așa nu revii la calea credinței, atunci ești oprit de TATĂL CERESC. Moartea fizică va apărea ca un accident. Va fi o moarte subită, de care toți se vor mira că a survenit așa, dintr-o dată. Dar tu vei ști că nu este așa și că tu ești cel ce a greșit.

-Bine, am înțeles. Voi știți că eu cred în TATĂL CERESC.

-TATĂL CERESC nu are nevoie de cântecele tale sau ale noastre de slavă. EL are nevoie de încrederea ta absolută, încrederea din interiorul tău, iar asta este sau nu este. Nu poți să te ascunzi de EL. Pe degeaba arăți că o ai, dacă în interiorul tău EL citește că nu o ai. Eu ți-am spus ce am avut de spus. De aici înainte îți vom vorbi, dar după cum pui problema nu cred că ne vei auzi.

-Dar eu vreau să te aud și mai ales vreau să ascult de sfaturile tale.

-Vom vedea ce va să fie.

Dintr-o dată nu i-am mai văzut pe cei doi tineri îngeri păzitori, dar îi simțeam că sunt acolo. Zoilo continua să mă frece cu mâinile lui aspre, încercând parcă să mă curețe de păcate, ca și cum acestea ar fi stat pe mine ca bubele pe piele. Mormăitul lui mă adormea, ideea însă era cea care mă ținea treaz :

-Te curăț de păcate, te întorci la păcate...

Urâtă treabă, dar nu aveam încotro. Intrasem în joc, trebuia să joc. “Dar oare de ce trebuia să intru în acest joc?”

-Ai vrut să evoluezi spiritual. Stadiul la care erai nu te-a mulțumit, îmi zise îngerul păzitor de stânga.

Gurița ei roșie aproape că nu se deschidea. Mă fascina întru-totul.

-Oricum, pedeapsa noastră, a tuturor OAMENILOR veniți pe această planetă pentru a fi pedepsiți, este de șapte vieți pământene. Mulți dintre frații tăi au trăit deja trei-patru vieți pământene. Ei merg pe principiul “cu cât mai repede, cu atât mai bine”. Alții, așa ca tine, consideră că e mai greu de lăsat viața spirituală pentru una materială și atunci amână cât e posibil. Tu ești abia la a doua viață.

-Deci mai am destul de pățimit.

-Stai, că nici nu ai început!

-Mi-am recunoscut perechea divină în trupul Ocsanei.

-Într-adevăr, în această viață ți s-a permis să-ți întâlnești perechea divină încă din început.

-Se poate și altfel?

-Sigur că se poate. Sunt alții ce caută întreaga viață și nu găsesc. Rămân astfel neîmpliniți, dar dincolo fericirea este cu atât mai mare când se întâlnesc. Dacă nu cumva perechea divină nu s-a săturat de așteptat și este deja coborâtă la încarnare. Se poate de asemenea ca unul dintre ei să fie bătrân, iar celălalt tânăr și este și mai greu.

-Deci eu sunt un fericit.

-N-am spus asta. Mai există și alte posibilități. Ai să vezi mâine, când vor veni URSITORII ca să-ți reamintească ce ai de făcut cu acest nou trup, în această nouă viață, ce ți se oferă pentru evoluția ta spirituală. Și acum, gata. Ne vedem mâine seară, când vei fi scăldat din nou pentru venirea URSITORILOR.

Zoilo tocmai terminase cu frecatul meu pe toate părțile. Eu aș mai fi vrut să o întreb pe îngerul meu de stânga, cum de mi-a vorbit, dar nu mai aveam pe cine, căci dispăruse și ea. Zoilo mă ridică din copaie și mă dădu Izei, spunând :

-Iată-l nou nouț pentru noua viață! Să-l ajute ZAMOLXE să fie tot atât de curat și când va pleca dintre noi!

-Așa să fie! – zise și Iza, care începu să mă înfășoare în scutece.

Ocsana tăcea mititica, deși ar fi avut tot dreptul să se plângă. Trecuse destulă vreme de când nu fusese băgată în seamă. Zoilo și Iza strîngeau deja prin încăpere.

-Zoilo, să mă ajuți să ducem copăița afară!

-Te ajut, dar trebuie să o ducem tocmai până la bradul din spatele caselor. E cam departe. Nu crezi că ar fi mai bine să chem un alt bărbat să mă ajute?

-Nu. Lasă că pot și eu. E mai bine așa, ca să nu afle Marcellus.

-Și dacă află, ce? – se răsti Zoilo.

-E foarte ciudat. Când am scăldat-o pe Ocsana, pentru că nu plânsese prea tare, am folosit mai puțin lapte și am reușit să duc copăița singură până la brad. El stătea ascuns, iar când eu am rugat bradul să primească laptele cu păcate, el a ieșit de după brad și m-a speriat cu râsul lui.

“Deci”, gândii eu, ”Ocsana a plâns mai puțin. Asta înseamnă că a avut mai puține păcate ca mine”.

-Nu e neapărat adevărat, zise îngerul de stânga, direct în gândurile mele. Nu uita că Ocsana ascunde un suflet de bărbat, deci care s-a înspăimîntat mai puțin.

-Da, ai dreptate, dar spune-mi: odată ce te aud așa de bine, înseamnă că ești lângă mine. Cu toate astea, nu te văd.

-Doar ți s-a spus că nu ne vei mai vedea până mâine, când vom fi în ALAIUL URSITORILOR. Ți s-a mai spus că dacă vei merita ne vei auzi.

-Dar vă aud ca și când ați fi gândurile mele.

-Da, așa este. Așa ne vei auzi, ca și cum tu ai gândi. Vei lua drept gândurile tale părerea mea sau părerea îngerului de dreapta, dar de hotărât vei hotărî întotdeauna tu.

Atenția îmi fu atrasă de deschiderea ușii. Un val de aer rece intră în încăpere. Acest aer rece mă învălui și aproape mă adormi. Zoilo și Iza ieșiră ținînd de capetele copăiței. Ei erau doar în cămașă. Pentru el nu-mi era teamă; era foarte puternic. Dar ea era așa de mică pe lângă el...Dacă răcea? Bolnavă nu ar putea să mă îngrijească. Atunci începui să o strig să revină. Ocsana striga și ea, dar nu înțelegeam de ce. Îngerul de stânga zise :

-Egoiștilor!

Atunci am înțeles de ce plângea și Ocsana. Probabil gândea ca și mine. Nu dură mult și Zoilo se întoarse împreună cu Iza. Zoilo era plin de sânge pe față și pe piept. Cămașa albă se făcuse roșie. De teamă, eu și Ocsana tăcurăm instantaneu. Pe fața lui Zoilo erau trei tăieturi adânci, de parcă o floare i-ar fi înflorit pe obraz. Iza îl certa:

-Nu trebuia să-l lovești, Zoilo! Acum o să ne gonească pe toți.

-Cineva trebuia să-i plătească nelegiuirea. De ce stătea ascuns după brad și mai ales, de ce m-a lovit cu biciul acela cu trei capete?

-Te-ai pripit Zoilo și nu trebuia. Trebuia să-l lași să vorbească și să te lovească. Nu trebuia să-ți faci dreptate singur. El este stăpânul aici și acum.

-O fi stăpânul tău, dacă tu îl accepți. Eu sunt propriul meu stăpân și nu mă plec decât în fața lui ZAMOLXE. Nu îmi este frică de moarte.

-Asta nu înseamnă că trebuie să provoci pe alții, zise Iza în vreme ce încerca să-i oprească sângerarea rănilor.

Deodată, de afară se auzi vocea lui Marcellus care striga cât putea :

-Unde este ursul acela nelegiuit?

-Că-mi zici urs înțeleg, asemănarea este mare, dar de unde știi tu care este legea, de mă faci nelegiuit?

-Ești un barbar nelegiuit.

-De ce? Că nu mă supun legilor înfăptuite de voi și bunul vostru plac? Eu sunt DAC liber și mă supun LEGILOR LUI ZAMOLXE, LEGII CELOR ZECE NU, LEGEA LUI DECENEU.

-Am auzit de DECENEU. Nici el nu-mi place, cum nu-mi plac nici obiceiurile voastre barbare.

-Pe DECENEU îl cunoști de nu îți place? Obiceiurile ni le cunoști? Știi tu de ce procedăm astfel? Nu, sigur că nu. Și chiar dacă le-ai cunoaște, nu le-ai putea înțelege cu sufletul, căci nu suntem de același fel. Tu vii din altă lume. Pedeapsa ta este alta.

-Eu vin din lumea civilizată și am venit să vă civilizăm și pe voi.

-Eu, zise Zoilo, vorbeam despre altceva. Cât despre civilizația voastră...Ați venit să ne furați pământul, bogățiile, femeile, totul. Un singur lucru nu ne puteți lua: SUFLETUL ȘI CREDINȚA DIN EL. Dar ce-ți vorbesc eu ție despre asta? Ce înțelegi tu din ce-ți spun eu?

-Înțeleg că ești nerecunoscător și că-ți arăți ura pe față. Mă faci hoț, tu pe mine?

-Eu nu am spus decât adevărul. Ce cauți în țara mea, pe pământul meu, la femeia mea în casă? – strigă furios Zoilo.

-E casa mea, pământul meu și femeia ta este sclava mea, răspuse plin de mândrie Marcellus, nu fără a-i da dreptate în ascuns. Tu însă, DAC liber sau nu, cum te numești nu mă interesează, ești pe proprietatea mea și eu acum, pentru că sunt civilizată, am să te poftesc să pleci și să nu mai revii aici niciodată!

-Aș fi preferat să mă poștești la luptă. Știi, noi DACII nu ne dăm în lături de la luptă. NU NE ÎNSPĂIMÂNTĂ MOARTEA. SUNTEM NEMURITORI.

-Minciuni. Spui numai minciuni. V-am văzut trupurile pe câmpul de luptă. Erau moarte ca și trupurile romanilor.

-Dar sufletele le-ai văzut? –zise Zoilo.

-Sufletele? Ce e cu sufletele?

-Nu înțelegi? **Anima** ziceți voi. Adică acel ceva ce animă trupul. Ce crezi că se întâmplă după moarte cu el?

-Dar nu mă interesează. Eu trăiesc doar o dată și atât. Viața asta o am și acum trebuie să trăiesc și să-mi satisfac toate plăcerile.

-Bravo! Știi că gândești bine! Nu aș vrea să-ți văd sfârșitul. De aceea îți vorbeam de obiceiurile noastre. Dacă le-ai cunoaște, dacă le-ai înțelege, ai vedea că nu trebuie să privești viața în felul acesta.

-M-am săturat de balivernele tale. Îți mai spun o dată: să nu mai vii pe aici!

-Bine, zise Iza, dar el este cel care ne aduce laptele la fiecare două zile.

-Cum? El ne aduce laptele? Nu vom mai bea lapte. E în stare să ne omoare pe toți.

-Eu să vă omor? De ce aș face-o? Eu nu am omorât pe nimeni, niciodată. Vreau să spun în această viață...

-Sunteți nebuni cu toții. Pleacă! Pleacă îți spun!

-Și să mai vin?

Marcellus plecă fără să mai spună dacă da sau nu. Zoilo râse bărbătește, o prinse pe Iza în brațe, o săltă, o strânse la piept și învărtindu-se cu ea îi zise:

-L-am învins! Uite că se poate și cum a spus DECENEUL, adică fără arme.

-Bine Zoilo, l-ai învins. Asta nu înseamnă că trebuie să-l torturezi cu prezența ta. E bine să vii cât mai rar pe aici. Acum pleacă!

-Nu plec. Ești femeia mea și eu aici rămân. Și acum, tu ca femeie ascultătoare ce ești, îmi vei da ceva ce de mult nu mi-ai mai dat.

Zoilo o duse pe Iza încet înspre pat și o așeză cu grijă, fără a înceta să o mângâie. Eu cunoșteam aceste mângâieri. Le simțisem pe pielea proprie. Palmele aspre și muncite ale bărbatului continuau să o mângâie. În gânduri îngerul de stânga îmi spuse că pielea mea nu e totuna cu pielea ei și că aș face bine să adorm. Mă uitai către Ocsana, dar ea dormea de mult, așa că adormii și eu.